

Ti koja imaš maslinu u sebi

Možda će jednom iz groba
Tvoga maslina rasti...
Mendulu, procvalu, nježnu
Stavljam ti na ploču.
I ružmarin je u cvatu
Dobivaš njegovih par grančica.
A kako ću ne razveseliti te
Pahuljastim lopticama žute mimoze?
Sićušni cvjetovi vrijeska
Vrište jer i oni žele biti tvoji.
A bijela lopočika kaže:
Sad je štajun, evo i mene!
Stavih ti Vesna
Na grob, sve to obilje
Za sve škrte i skromne dane
Kada su cvjetovi mirisali
I lagano treptali samo
U stihovima tvojim.
Onaj dan kad te je Otok ispratio
Bogatstvo cvijeća je bilo
Drečavih boja i oblika.
Ali, to ne pripada tebi.
Osjećam da je tvoje cvijeće
Ovo što ga upravo stavih.
Jer i ja sam jedna iz tvoje vrste,
Što život škrape nosi u sebi.

Gordana Burica

